

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ivdx Magistratevs Senator

Zype, Franciscus van der

Antverpiæ, 1633

Cap. XXVII. De Repræsaliis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14280

CAPVT XXVII.

De Repræfaliis.

1. **R**ectè Imperator Zeno æquitati naturali contrarium dixit, vt pro alienis debitis alij molestantur, constituitque vt nullus ex vicinis pro alienis vicinorum debitis teneatur. *l. vnic. C. vt nul. ex vicin. l. 11. & Iustinian. pignorationes inhiuit. Nouel. 52. & 134.* Pari causâ vetitum ne vxor pro marito, ne pater pro filio, ne vice versâ conueniantur, *C. Ne vxor pro marito & seq. tit. ne quod vna debet possessio, ab altera exigatur. l. nullam. C. de execut. & exact. l. 12.* ne quod vniuersitas à singulis. *l. sicut. §. 1. D. quod cuiusque vniuers.* atque hæc quidem naturæ & Romano iure. cùm terminus erat vrbis idem & orbis, & in foro eodem ius actor consequi poterat, aut Imperatori supplicare. Cæterum postquam Romanum Imperium à plerisque populis excussum est, qui imposuerunt sibi singuli diademata, vt pueri & optimates Alexandri post mortem eius regno diuiso, necessitas, quod illicitum antea fuerat, rebus mutatis pro remedio inuexit. vt cùm ciui alibi denegatur Iustitia, literæ marcæ, seu repræfaliæ concedantur, quarum executione debitum consequatur.
2. **H**odie diuiso adeo Imperio denegata iustitia conceduntur.
3. **S**ed quoniam, vt diximus, non facilè in bellum descendendum est, ita neque ad ea remedia quæ bellum olent, adeoque antequam repræfalia admittantur, tria admodum prærequiri traditum est: vt scilicet & iusta causa subsit: deinde vt qui repræfalias permittit, Principem alium non habeat, qui ei imperet: tertio, vt à Magistratu & Principe eius, qui damnū iniuriâ dedit, ritè petitum sit, vt damni reparatio mandaretur, petitioque neglecta. si causa desit legitima, concessio quæ ininititur, stabilis esse non potest. *l. cum vera. §. subtentum. D. de fidei commissariis libertat. l. 1. §. hæc verba. D. ne vis fiat ei.*
- Dare etiam bellica remedia non potest, cui ius bellandi non est. neque enim omnibus bellare fas est. *c. Dominus noster. 23. q. 2.* Non est autem ei fas, qui alium Principem habet, vt supra diximus.

Denique non sunt repræfaliæ intentandæ, nisi cùm aditus rei Magistratus fuerit, & Princeps Supremus. Vt & vix aliter

aliter

aliter bellum ritè inferitur quantisper superest, qui ius dicere possit, & velit. quod ferè sensit Bartholus in tract. repres. atque alij alibi. Cæterùm non amarè id accipiendum est, vt exempli gratiâ voluere quidam non ritè repræsalias dari contra Ducem Sabaudia, nisi & Imperator sit aditus, quem recognoscat, & cuius in Italia sit vicarius: sed communi more, modoque loquendi sumendum id est, vt eos pro Principibus Supremis habeamus, qui pro talibus se gerunt, seu ex concessione Imperij, seu ex dissimulatione Imperatoris, seu antiqua præscriptione & possessione, seu usurpatione notoria. cui quantisper ipsi Imperatores cedunt, tantisper etiam alij deferre possunt. præsertim quibus (vt iam olim Brabantis nostris) concessum, est vt non appellentur ad Imperatorem; ne quidem in causa factæ pacis, aut negatæ iustitiæ, qui consequenter suo arbitrio relictæ sunt, nec opus est alio recurso, vt contra eos repræsaliæ ritè obtineantur, sicut & bellum iis indici, & ab eis geri potest. Si enim de negata iustitia, vel de fracta pace compellari non possint; cui fini, cui bono ille adibitur?

Igitur causâ requiritur, & grauis quidem admodum. neque enim ob vulnusculum, quod leuiter curari potest, vrendum est, & secandum; sed desperatâ omni aliâ demum medicinâ. neque locus est extraordinario remedio cùm superest ordinariû. & ferè res eò reducitur, vt siue ex contractu, siue ex delicto debeatur, non aliter causâ sufficiat, quàm si querelâ post cæteros Magistratus ad Principem debitoris delatâ, ius ille dicere præfractè negauerit, vel malignè distulerit. Vtroque enim modo ipse se populumque obstringit, qui iustitiæ non satisfacit; vt traditum est de Iudice pluribus ex causis litem suam faciente. Cæterùm vt dilatio pro recusatione accipi possit, non requiritur tantùm, vt Iudex compelletur instanter, instantiùs, instantissimè, vt Pragmatici loquuntur, sed etiam vt de debito vel delicto constet: nec minus de frequenti interpellatione, contumacia, seu maligna tergiuersatione aditi Iudicis, & Principis. Hæc enim fundamenta sunt petendarum repræsaliarum, quæ & condemnationem secum trahunt, & executionem. ad quarum neutram Iudex procedere potest, si non liquet. quin imò qui rectiùs agunt, litteras Marcæ concedere non solent, nisi priùs ipsi ad Principem, populumque scripserint, vt ciui suo creditori fieri satis curent, solutione eius quod debetur, aut punitione

tione reorum; ad eum modum, quo bellum inferri ritè non possit, nisi repetitis antè per feciales rebus ablatis.

Et quidem Ciuis fecimus mentionem non vt excludamus incolam fixum domicilium habentem, publicaq; onera subeuntem, sed vt forensem cuius querimonia non ad eò populum Principemvè tangit, vt ob eum populo Principivè alteri quasi bellum inferre congruat. *Quid mihi*, inquit D. Paulus, *de his qui foris sunt iudicare?*

4. Porro repræfaliarum interpretatio restringenda est, vt eos non comprehendat, de quibus specialiter Concedens nolisset intelligi. Nō ergo contra Nuntios, Oratores, Legatos eius populi, contra quem sunt concessæ, non contra personam, aut bona vxoris ciui nubentis, non contra eum ciuem, qui utroque loco habitet, non contra clericos, scholares, mulieres, rusticos, aliosq; qui etiam belli iniuriis eximuntur: non contra euntes ad nundinas, dum sunt in territorio Concedentis; non contra eos, qui ius com meatu habent & saluū conductum regium. quod et si Papon. *Arrest. l. 5. tit. 3. arr. 2.* in Parlamento Paris. controuersum fuisse referat, fatetur tamen Regem ipsum aditum pro autoritate com meatuum, & saluorum conductuum ita declaratum voluisse. Non iterum comprehendat Romipetas, qui sub protectione sunt Sedis Apostolicæ, aliosq; peregrinos votiuos; non eos, qui vi tempestatum in aliquem locum compulsi sunt, non qui in ius vocari non possunt.

5. Sed & hoc caueri solet, vt executio repræfaliarum contineatur intra territorium Concedentis, ne in bellum generale aliàs erumpat duellum particulare. qui tamen Oceano aluuntur solent liberius vagari. & quamuis eius & maria dicantur cuius est continens, tamen non est Oceani tam stricta ratio, neque tam certus dominatus, quin naues abducat vbicumque, dummodo non in statione & portu, repertas, qui est potentior.

6. Quantū autē fieri potest, formā iuris, tum in decernendo repræfalias, causæ agnitione præuiâ, tum in exequendo adhibere oportet. ideoque personas captas non priuato carcere coercere licet; rebus porro captis non vt propriis vti, & abuti; sed sub hasta Prætoris vendere oportet: & quantum per huiusmodi rerum naturam licet rerum iudicatarum solemnia obseruare. qui secus faxit, ad ea damna tenetur, quæ ob iuris formam neglectam accidunt. sed magis ille ad omnia, cuius

ob

*Ostiose re-
presaliæ re-
stringendæ
& quos non
comprehen-
dant.*

*Et earum
executio in-
tra territo-
rium conce-
dentis coer-
cenda.*

*Tam in ex-
ecutione,
quàm con-
cessione ritè
proceden-
dum.*

ob delictum vel debitum ad hæc extrema ventum erit. *Qua de represaliarum materia videri potest Bartholus in tract. sub eo nomine edito, aliique Doctores qui copioso indice citantur à Tusco V. represalia concl. 194 195..196.197.198 199.200.201. Gail. de pignorat. de Arrest.*

CAPVT XXVIII.

De Legatis.

Post Bellum ad Notas summi Imperij redimus, quæ iam supererant, ac inprimis necessarios bello finiendo Legatos. quorum tum ea in re, tum aliis summa oportunitas, summa quandoque necessitas. quia Respublicas ac ciuitates per naturam conuenire est impossibile; Principes raro consultum. sæpè qui amici conuenere, in simultates discesserunt. inimicos conuenire summum vndique periculum. Pyrrho Romam venire petenti non est permissum pacis componendę causam proponere. Itaque Legatorum munus summe necessariũ, qui eas personas referendo, agere possint, quod incumbat. vt in aliis respondit Vlpianus in l. 1. D. de procurat.

1.
Eorum oportunitas, necessitas.

Nam qui liberam Legationem obtinent, non publicorum negotiorum causã, sed quò res suas eo titulo commendabiliores faciant, huc non pertinent, ideoque nec Reip. causã abesse censentur. l. 14. D. de legation. Nec illi, qui quasi per beneficium relegantur, vt M. Cato in Cyprum. quæ amandatio Atheniensium ostracismo similis est, & apud Hispanos hodie frequens.

2.
Libera Legatio, non priuilegia.

Leges XII. tabularum sanciant, *Rei sue ergò ne quis Legatus esto.* alienã erga curã seu populi seu Principis absoluti, & apud absolutum is est, de quo hic agimus. non Legatus prouincialis ad suum Principem. de quo non parum in tit. D. & C. de legationib. non Deputatus ciuitatum, non Commissarius Principis ad subditos, sed is demum intelligitur, qui à Supremo Principe aut populo sui iuris ad alium Supremum solemniter mittitur. sed neque agentes, aut residentes, qui dignitate & vocabulo differunt, quamuis tamen in negotiis agendis præscriptis fere Legatorum continentur. Sunt & qui negotia secreta tractent inter summos, sed occultè missi, eoque Legati nomen non vendicant. vt nec obsides, qui fidei ergò dantur.

3.
Olim vetita.

4.
Legati proprie Supreme Principis ad supremum.